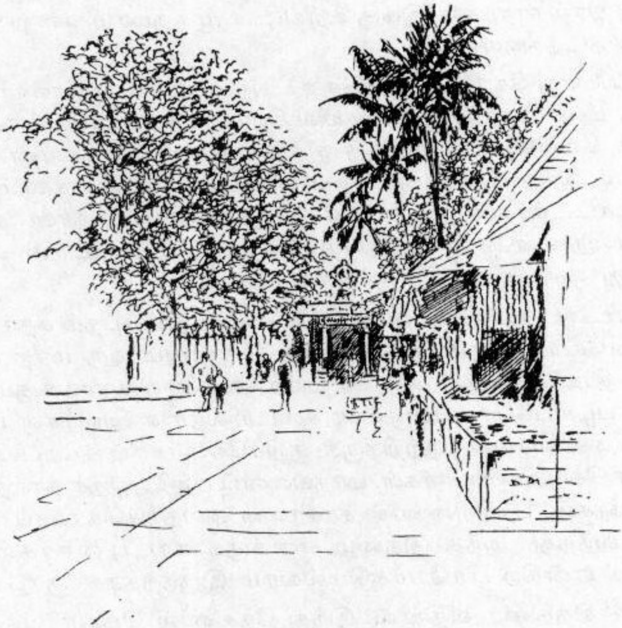

கடவுளுக்குக் கடிதம்

மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடகில் புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல் வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே

— பெரிய திருமொழி,
திருமங்கையாழ்வார்.

கிருஷ்ணன்கோட்டை வாசல் வழியாகக் கீழ் வாசலுக்கு வந்தால் தகர ஜாக்கெட் போட்ட சித்திரைத் தேர் மொட்டையாகத் தெரியும். பக்கத்தில் ஓரிரண்டு மாட்டு வண்டிகளும் அவற்றுக்கேற்ப சோனி மாடுகளும் நிற்கும்.

தேர்த் தகரத்தின் மேல் நெளிந்து நெளிந்து ஒட்டியிருக்கும் நோட்டீஸ்களில் ரங்கராஜா டாக்கீஸில் படம் 'இன்றே கடைசி' என்றும், திருச்சி கீழப்புலிவார் ரோடு மைதானத்தில் போட்டா

போட்டி காட்டா குஸ்தியில் ஆக்ரோஷமான பத்து ரவுண்டுகள் என்றும் எழுதியிருக்கும் இந்த இடம் ஒரு நாற்சந்தி. கோகுலாஷ்டமி கழிந்து பால்காரர்கள் இங்கு உறியடி, வழுக்குமரம் என்று உத்ஸவம் போல நடத்துவார்கள்.

அப்போது கே. கே. வாசலின் உட்புறமெல்லாம் சுண்ணாம்படித்து, சுவரில் மீசைக்காரர்களும், கையில் கிளி வைத்த பெண் பிள்ளைகளும் காவிக் கலரில் வரைய ஒரு சித்திரக்காரன் வருவான். வருஷா வருஷம் அந்த மீசைக்காரர்களும் பெண் பிள்ளைகளும் ஜாடை மாற மாட்டார்கள். அந்த மாயச் சித்திரக்காரனை நான் அப்போது ஒரு மேதை என்றே நினைத்திருந்தேன். பேசவே மாட்டான். என்னைப் பார்த்து ஒரு முறை சிரித்திருக்கிறான்.

கோட்டை வாசலை ஒட்டிய ரைஸ்மில்லின் சப்தம் சதா கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். நெல் தீர்ந்துபோனதும் ஒரு மாதிரி பேரிங் சப்தம் திடீர்க் கீச்சுக் குரலில் மயிர்க்கூச்செறிய வைக்கும். அந்தச் சப்தம் பழகிப்போன மாதவன் கடையில்தான் அவர்கள் பன்னீர்ப் புகையிலை வாங்கி நெற்றிக்குக் குறுக்கே கர்ச்சீப் கட்டிக்கொண்டு சோடா கொப்பளிப்பார்கள். மாதவனைப் பற்றி அந்தக் காலத்திலேயே 'இந்து நேசன்' பத்திரிகையில் சரசாவை வைத்துக்கொண்டிருப்பதாக நியூஸ் வந்தது. அந்த இதழை எனக்குக் காட்டினார்கள். 'டாவு வேலை' என்கிற பிரயோகமெல்லாம் இருந்ததாக ஞாபகம்.

கீழச் சித்திரை வீதியில் 'இந்து நேச'னில் பெயர் வந்தவர்கள் மூவர். மாதவன், மாங்கொட்டை, நாணு. அப்புறம் ஜி.கே. விமலா என்கிற ரேடியோப் பாடகி. 'இந்து நேசன்' அப்போதெல்லாம் லட்சுமிகாந்தன் என்பவரின் ஆசிரியத்தில் வாரந் தவறாமல் எந்த எந்த ஊரில் யாரார் வைப்பாட்டி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பேர் அட்ரஸ் கொடுத்து புட்டுப் புட்டு வைக்கும். 'அடுத்த வாரம் மடத்துப் பாச்சாவின் லீலைகள். உங்கள் காப்பிக்கு ஆர்டர் செய்து விடுங்கள்' என்று விளம்பரம் இருக்கும்.

படம் ஏதும் போடமாட்டார்கள். ஸ்ரீரங்கத்தில் பலர் அந்த வார இதழ் வரும்போது அதிகாலையிலேயே இருக்கிற எல்லாக் காப்பிகளையும் வாங்கி எரித்துப் போடுவார்கள். அதற்கும் அதிகாலையில் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் ரங்கு ஒரு காப்பி வாங்கிவிடுவான். அதை அவர்கள் எல்லோரும் சதியாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது எட்டிப் பார்த்தால், 'சின்னப்பையன் நீ, இதெல்லாம் படித்தால் கெட்டுப்போவாய்' என்று விரட்டுவார்கள். ஒரே ஒரு முறைதான் முன் சொன்ன மாதவன் நாயர் பற்றிய செய்தியைப் பார்க்க முடிந்தது. இதனால் மாதவனுக்குக் கோபதாபம் ஏதும் இல்லை. கொஞ்சம் சிரித்துக்கொண்டு பெருமையாகத்தான் இருந்தான்.

கொஞ்சம் மேற்கே போனால் கிருஷ்ணா கபே என்று இருட்டாக மண்டபத்தில் ரேடியோ வைத்து ஒரு காப்பி கிளப் இருக்கும். நாங்கள் அதில் சாப்பிட மாட்டோம். வண்டிக்காரர்களுக்கென்றே

ஏற்பட்டது. ஓட்டல் பலகாரம் மாறுவதற்கு முன்பே ஓனர்கள் மாறிக்கொண்டே இருப்பார்கள். ரங்குகூட அதை ஒருமுறை எடுத்து நடத்திக் கைவிட்டிருக்கிறான். அதன் ரேடியோவில் எப்போதும் கிராம நிகழ்ச்சிகள் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். இந்தப் பக்கம் வந்தால் பிரசித்தி பெற்ற ரங்கு கடை. நாங்கள் அடிக்கடி கூடிப் பேசும் இடம். ரங்கு கடைக்கு யார்தான் வந்து உட்காருவது என்று விவஸ்தை கிடையாது. கோவிந்து வருவான்.

கோவிந்து ரொம்ப நேரம் மவுனமாக உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு போஸ்ட் ஆபீஸ் திறந்ததும் ஒரு கார்டு வாங்கி வந்து ரங்கு கடையில் உட்கார்ந்து துடை மேல் வைத்துக்கொண்டு தினம் கடவுளுக்குக் கடிதம் எழுதுவான். அதுவும் இங்கிலீஷில். அட்ரஸ் –

'காட்,

கேர் ஆஃப் வைகுண்டா,

ஹெவன்'

என்று எழுதி 'டியர் காட்' என்று ஆரம்பித்து மூன்று நான்கு ஆணித்தரமான கேள்விகள் கேட்டிருப்பான். (உதாரணம்) 'ஏன் இந்த உலகத்தைப் படைத்தாய்? முனிசிபாலிட்டி விளக்கு ஏன் எரியமாட்டேன் என்கிறது? சோனிக்கு எப்போது பேச்சு வரும்?' கோவிந்து கடிதம் எழுதும்போது ஃப்ரம் அட்ரஸ் எழுத மாட்டான். அதனால் அவன் தினந்தோறும் எழுதும் கடிதங்கள் எங்கே போய்ச் சேருகின்றன என்று எங்களுக்குத் தகவல் இல்லை.

ஒருமுறை சுய அட்ரஸ் எழுதிவிட்டதால் அந்தக் கடிதம் ஸ்ரீ வைகுண்டம் போய், அங்கே 'அட்ரஸ்ஸி நாட் ட்ரேஸபிள், ட்ரை ஸ்ரீநகர்' என்று ஸ்ரீநகர் போய்விட்டு நாயடிபட்டு மூஞ்சி முழுவதும் முத்திரையாக அவனுக்கே திரும்பி வந்தது. கோவிந்து அதைப் பார்த்து ஒரே ஒரு தடவை 'பாத்தியா? நான் சொன்னேன் பாத்தியா?' என்றான். அவனைக் கண்டால் எனக்கு பயம். மனசுக்குள் அவனுக்குப் பைத்தியம் என்பது தெரிந்தது. ஆனால் மற்ற பேர் அவனுடன் நார்மலாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். ரங்கு ஸீரியஸாக "என்ன கோந்து கடுதாசி எழுதியாச்சா? அவருக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமாடா?" என்பான். அதற்கு அவன் லேசாகச் சிரிப்பான். ஹாஸ்யமோ காரணமோ தென்படாத சிரிப்பு. கண்கள் ஒத்துழைக்காத வெறும் தசை இயக்கம். பயமாகவே இருக்கும்.

ஒருநாள் யாரையாவது கோவிந்து செவிட்டில் அறையப் போகிறான் என்றுதான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்படி நிகழவே இல்லை. பூணூலைத் துறந்த வெறும் மார்பாக, நாலு முழம் வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு மௌனமாக உட்கார்ந்திருப்பான். அவன் உள்ளுக்குள் எத்தனை எத்தனை சர்ச்சைகள் என்று வியப்பேன். எப்போதாவது 'ம்ஹூம்' என்று சொல்லிக் கொள்வான். தொடர்ந்து கடவுளுக்குக் கார்டு எழுதிக்கொண்டிருந்தானே தவிர மற்ற இம்சை ஏதும்

இல்லை.

கோவிந்து பள்ளியில் படிக்கும்போது சாம்பியனாகவும் ஹை ஜம்ப்பில் ஜில்லாவிலே முதலாவதாக பொன்மலை கலெக்டரிடம் பரிசு வாங்கியதாகவும் தகவல் இருந்தது. ஒருமுறை அடைய வளஞ்சானில் திட்டிவாசல் வழியாக செகண்ட் ஷோ பார்த்துவிட்டுத் தனியாக வரும்போது பின்னால் சலங்கை சப்தம் கேட்டதாகவும், மதில் மேல் வெள்ளைப் புடவைக்காரி மிதந்து வந்ததாகவும், ஓட எத்தனித்த கோவிந்துவைத் துரத்தி சாக்கடைச் சந்து வழியாக அழைத்துப் போய் ஒரு வீட்டின் தோய்க்கிற கல்லில் மல்லாக்க வைத்து அவன் மேல் படுத்துக்கொண்டிருந்து விட்டதாகவும், காலைச் சூரியன் வந்ததும்தான் ஆவியாகப் போனதாகவும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அதிலிருந்துதான் இந்த மாதிரி பிரமையாம். பைத்திய மில்லையாம். இதற்கு ஒரு அரிய மூலிகை பத்ரியில்தான் கிடைக்குமாம்.

கோவிந்துவின் தம்பி நார்மலாகத்தான் இருந்தான். "அந்தக் கிறுக்கு இங்க வந்ததா?" என்று கேட்பான். கோவிந்துவை வீட்டில் எப்படிச் சமாளிக்கிறார்கள் என்று வியப்பேன். கடிதம் எழுதிவிட்டுக் கடையைவிட்டு பத்து பத்தரைக்குப் போவான். வீட்டுத் திண்ணையில் ஒரே திசையில் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பான். சாப்பாடு, மத்தியானத் தூக்கம் ஏதும் கிடையாது. மறுபடி ஒரு நடை கடைக்கு வருவான். யாரிடமும் பேச்சு கிடையாது. அரைமணி உட்கார்ந்திருந்து விட்டு மறுபடி வீட்டுத் திண்ணை. ரங்கசாமி பால் கறக்க வந்தால் கன்றுக்குட்டியையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

கோவிந்துவுக்கு ஒருமுறை கீழ்ப்பாக்கத்தில் வைத்தியம் பார்த்தார் களாம். அவனுக்கு அப்பா இல்லை. அம்மாதான் அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தாளாம். வாயில் எதையோ அடைத்துக் கடிக்கச் சொன்னார் களாம். நெற்றிப் பொட்டில் கரண்ட் வைத்தார்களாம். நாலைந்து பேர் பிடித்துக்கொள்ள அதையும் மீறி விலுக்கென்று உதைத்ததைப் பார்த்து, அம்மா தாங்க முடியாமல் பாதி சிகிச்சையிலேயே திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு வந்து, மறுபடியும் திண்ணையில் உட்கார வைத்துவிட்டாள். எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய விதி என்று ஒப்புக்கொண்டு சக்கரத்தாழ்வாருக்குத் தினம் விளக்கில் நெய் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

வைத்தியம் பார்த்ததாலோ அல்லது சக்கரத்தாழ்வாரினாலோ கோவிந்துவுக்குக் குணமானாற் போலத்தான் இருந்தது. திடீர் என்று ரங்கு கடைக்கு நடுவகிடு எடுத்துத் தலை சீவிக்கொண்டு, சவரம் எல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு, சட்டை போட்டுக்கொண்டு வந்தான். கடவுளுக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை. தினமணி பேப்பரை எடுத்து மெல்லப் படித்து "ஆமணக்கு எண்ணெய் என்ன விலை விற்கிறது?" என்று கேட்டான். எல்லோரும் அவனையே வியப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அவன் அம்மா ஸ்டவ் திரி வாங்க வந்தபோது ரங்கு "என்ன மாமி கோந்துக்கு சரியாய்டுத்தா?" என்று விசாரித்தான்.

"இப்பல்லாம் எவ்வளவோ தேவலை ரங்கா, புழக்கடைக்குப் போனா தானே எல்லாம் பண்ணிக்கிறான். முகக்ஷவரம் பண்ணிக் கிறான். இன்னிக்கு வாழைத்தண்டுகூட நறுக்கிக் கொடுத்தான்."

"எல்லாம் சரியாப் போய்டும் மாமி. ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிடுங்கோ."

"அதாண்டா நான்கூட நல்ல எடமா பார்த்துண்டிருக்கேன். உனக்கு வேண்டப்பட்டவா யாராவது இருந்தா சொல்றியா? வெளியூரா இருந்தாலும் பரவாயில்லை. திருநகிரி கும்பகோணம்னு. இப்பல்லாம் கோவிந்தன் சொக்கா போட்டுக்கறான் பார்த்தியோ!"

"பாத்தேன் மாமி. லட்சணமாகத்தான் இருக்கான். தமிழ் வாத்தியார் பொண்ணைப் பார்க்கலாமான்னு பார்க்கறேன்."

"ஏதோப்பா நீங்கள்லாம்தான் அவனுக்கு சிநேகிதாள். உங்க பொறுப்பு" என்று அவள் சொல்லிவிட்டுப் போனதும் எனக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. தமிழ் வாத்தியார் பெண்ணைக் கோவிந்துவுக்கா என்று அச்சமாக இருந்தது. அந்தப் பெண், வாத்தியார் செத்துப் போனதும் பிழைப்பிற்காக இலைவடாம், அரப்புப் போடி எல்லாம் வீடு வீடாக விற்று, தோசை இட்லிக்கு அரைக்கிறது தெரியும். கொஞ்சம் அழகான பெண். பெரிய மஞ்சள் பையைத் தோளில் கோத்துக்கொண்டு பாவாடை தாவணியும் அணிந்தவாறு கம்பளி நூல் பின்னலுமாக அழுந்தவாரி ரங்கன் கடைக்கு, 'பொட்டலம் விற்றுவிட்டதா' என்று கேட்க வரும்போது ரங்கு அதைக் கலாட்டா பண்ணுவான். அது கோபப்படாமல் சிரித்து மழுப்பிக்கொண்டே காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளும். அவள் போனவுடன்தான் இந்த வீரர்கள் எல்லாம் "இதுமட்டும் ஒரு நாளைக்கு கிடைச்சா ..." என்று ஆதங்கப்படுவார்கள்.

"ரங்கு, வேண்டாண்டா" என்றேன்.

"என்னடா வேண்டாம்?"

"கே. வி. ஆர். பொண்ணை கோவிந்துக்குப் பார்க்க வேண்டாம்டா."

"ஏண்டா வேணாம்? இன்னைத் தேதிக்கு கோவிந்து பேர்ல சமயபுரம் ரோடில் எத்தனை ஏக்கரா நெலம் இருக்கு தெரியுமா? இந்தப் பெண்ணுக்கு விடிவு காலம்டா!"

"அய்யோ, கோவிந்தனுக்குப் பைத்தியம்டா."

"அதான் செரியாப் போச்சே. யார்றா இவன்! இத பாரு, பெரியவா பேச்செல்லாம் பேசாதே. உன் வயசுக்குத் தலையாரி ஆடு. குச்சிப்ளே ஆடு. இதெல்லாம் நாங்க பெரியவா பார்த்துக்கறோம்.'

ரங்கு திருவானைக்காவல் போய் வாத்தியாரின் விதவையுடன் பேசினதில் அந்தம்மா சந்தோஷமாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாளாம்.

"கோவிந்தனுக்கு எல்லாம் சரியாப் போயிடுத்து. ஒரு சாந்திக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிட்டா முழுக்கவே குணமாயிடும்."

"எனக்குத் தெரியாதா ரங்கு! அது யாரோ கண்பட்ட வியாதின்னுட்டு."

"என்னடி, கோவிந்துவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியாடி?" என்று அவளைக் கேட்டதற்கு அது மாட்டேன் என்று சொல்லாமல் 'போம்மா' என்று சிணுங்கியதாம். வேற எதுவும் ஆட்சேபம் தெரிவிக்கவில்லையாம்.

எனக்கு இதைக் கேட்க மிகவும் பதற்றமாகவே இருந்தது. யாரிடமும் என் குறையை, வருத்தத்தைச் சொல்லலாம் என்றால் எனக்கு அதில் என்ன சம்பந்தம்? என்னதான் என் வருத்தம் என்று இனம் காணமுடியவில்லை. ரங்கு நிச்சயதார்த்தம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். கோவிந்துவின் அம்மாவும் மற்ற சில பெரிய மனிதர்களும் நீலப்புடவை; ஸ்வஸ்திக் மோதிரம், வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். தை பிறந்ததும் முதல் முகூர்த்தம் பார்த்து விட்டார்கள். கடைக்கு வரும்போது "என்ன கோவிந்து, கல்யாணமா?" என்று எல்லோரும் விசாரித்தார்கள். அவன் மழுப்பலாகச் சிரித்தான். அவர்கள் எல்லோரும் சரியாகிவிட்டது என்றார்கள். எனக்கு என்னவோ நம்பிக்கையில்லை. கல்யாணத் தேதி நெருங்க நெருங்க எனக்கு வயிற்றைப் பிசைந்தது.

கல்யாணம் நடக்கவில்லை. கோவிந்துவே அந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு கண்டுவிட்டான். திடீர் என்று அவனுக்குப் பழையபடி உடம்பு மோசமாகிவிட்டது. ஒருநாள் ராத்திரி முழுவதும் பல்லை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டிருந்தானாம். மறுநாள் சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு வேகமாக ரங்கு கடைக்கு வந்து கடவுளுக்குக் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டான். பழையபடி வெற்றுப் பார்வை. பழையபடி பேச்சே இல்லாமல் கன்றுக்குட்டி மேல் சுவாரஸ்யம். பழையபடி சிரிப்பு.

கோவிந்துவின் அம்மா வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போய், "இத பாரும்மா. அவனுக்கு சரியாப் போயிடுத்துன்னு நினைச்சிண்டிருந்தேன். தப்பு. பழையபடி மோசமாயிடுத்து. அவனுக்கு இவாள்ளாம் கல்யாணம் பண்ணி வெச்சா நேராயிடும்னு சொல்றா, எனக்கு அப்படித் தோணலை. கல்யாணத்தையும் பண்ணி வெச்சு அது நேராகாம வீட்டில் இன்னொரு வளர்ந்த பிள்ளை இருக்கறப்ப ரசாபாசமா ஏதாவது ஆயிடும். நான் ஒருத்தி படற துன்பம் போதும். இப்ப இவளையும் சேர்த்துக்க வேண்டாம்னு பார்க்கறேன்; கொடுத்த புடவை, மோதரம் எல்லாம் குழந்தையே வெச்சுக்கட்டும். வேற நல்ல எடமாப் பார்த்து உங்க பெண்ணைக் கொடுங்கோ' என்று சொல்லிவிட்டாள்.

சமீபத்தில் ஸ்ரீரங்கம் போயிருந்தபோது கோவிந்து பத்துப் பதினைந்து

வருஷங்களில் நாற்பது வருஷம் கழிந்த மாதிரி டொக்கு விழுந்து போய் அதே திண்ணையில் அதே இடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அம்மா உயிருடன்தான் இருக்கிறாள். சக்கரத்தாழ்வாருக்கு இன்னும் நெய் ஊற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள். இரண்டு விளக்கு!

ஏனெனில், கோவிந்துக்கு எதிர் மூலையில் அவன் தம்பி ஒரே திசையில் பார்த்துக்கொண்டு, மார்பில் நூல் பனியன் இல்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறான். இப்போது கடவுளுக்குக் கடிதம் அவன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறானாம்.

1983